

החולץ ליבמתו פרק רביעי יבמות

מ.

עין משפט
נר מצוה

נח א מיי מ' מהלכות
 מעשה קרנות הל' ז
סח א מעשה שכן קפה
נב א מהל' א' הלכה א'
ג א מיי מ' מהלכות
 שבת עשור הלכה ז
 סמן לאין ס' מוש' א"ח
סח א מ' מ' מ' מ' מ' מ'
סח א מיי מ' מ' מהל'
 מעשה קרנות הל'
סח א מ' לאין ס'
סח א מיי מ' מ' מהל'
 והנה הל' א' א' א' א'
 עשין מ' מוש' א"ח סמן
 מ' מ' א'
סח א מ' מ' מ' מ' מ'
 קבא סמן
סח א מיי מ' מ' מהלכות
 מהלכות הלכה ז סמן
 עשין א' מוש' א"ח
 ס' א'
סח א מיי מ' מ' א' הל'
 ס' מ' עשין א' טור
 ש"ע ח"מ ק' ר' א' א'
סח א מיי מ' מ' מהלכות
 יום הלכה א' א'
 עשין א' א' א' א' א'
 ש"ע א"ח א' א' א' א'
 ס' א'

תורה אור השלם

1. וְאָבָלוּ אֹתָם אֲשֶׁר
פָּרַד בָּהֶם מִלֵּאמֹל אֶת
קִדְשׁ אֹתָם וְיָרָא
יֹאכָב בִּי קִדְשׁ הָאֵם;
שְׁמוֹת לֹא
לָקֵדְשׁ אֹתָם וְיָרָא
הֵנָּה עֲבָדָה הַיּוֹם הַזֶּה
וּבִרְכָּתָהּ מַעֲמִיד;
וְיָרָא לֹא כֵּן
3. לְקַלֵּם נִתְּנִי אֹתָם מֵאִשְׁ
קִדְשׁ קִדְשֵׁיהֶם הָאֵם
כִּבְשָׁתָא וְקִבְשָׁם;
וְיָרָא וְ
4. לֹא אֲבָל עֲלֵיו חֲמִין
שְׁבַע; מֵיִם אֲבָל עֲלֵיו
מִזֹּת לֶחֶם עַם
בַּחֲפוּץ; יָצָאת מֵאֶרֶץ
מִצְרַיִם לִמְעַן תֹּכַח אֶת
עַם צִאֲרָתָה מֵאֶרֶץ
כָּל מִי הַיָּדִי;
דְּבִירָא טו
וְהִיָּה דְּבִירָא טו
מִלֵּךְ יָקוֹם עַל שֵׁם אֱמִי
הַמֶּלֶךְ יָקוֹם; יָקוֹם הָאֵם
וְדְּבִירָא טו
וְדְּבִירָא טו

מוסף רש"י

[illegible]

שבתחלה. קודם שהוקדשה מנחה זו היתה עליו צללל היתר: **ונאסרה.** כשהוקדשה וחזרה והותרה בהקטרת הקומץ: **יכול סחזור וכו'.** כדמפרש: **בשנמא לרבא דאמר רבנן** היא. ומנחה קמתי ולא קמתי למנחה: **ה"ק נו'** ואכלו אוסם. את הקדשים אשר כופר בהם כי היכי

דחיו כפרה שלימה: רזה הוא. כהן
עבד עבודתה: אלו לר' יצחק. דמי
למנוה ואבא שאול היא: הכא מאי פרי
גווי איכא. דקא ממעט מנה יכול
תחזור להימירה הראשון מ"ל דלא רזה
ליכא למימר תחזור להימירה הראשון
רזה לשם מנוה אוכלה רזה שלא לשם
מנוה אוכלה מ"ל דלא דהא כל כמה
דבעי לילנה דחתם הוא כי צעיל שלא
לשם מנוה פגע עבודה אצל הכא מאי
קעדי וע"כ דבשרי גוויי פלג לאוקמי
דומיא דרישא: איניה גסה מי מקריא
איניה והאמר ר"ל כו'. וסיון ללאו

מסורת הש"ס

(א) לקמן 5. פסחים נט:
 (ב) ויחל סח: (ג) יומא פ':
 (ג) שבעות נט: סוטה ט:
 (ד) (מנחות נד): (ה) (מנחות
 יט: וט"ז); (ו) צ"צ קטור;
 (ז) ופי' לעיל ח: כד...;
 (ח) ובכרות כ: כמדות נט:
 (ט) בכרות נט: וט"ז;
 (ט) (ויקרא כג); (י) וצ"ל הא
 מזה; (י) (ויקרא י)
 פסחים נט: (ט) וט"ז מוס'
 רש"י קו: ד"ה דלמא
 ומוספות מיר גה. ד"ה דלמא
 ומוספות צ"ק. ק"י ד"ה
 (כאלה); (י) וט"ז היטב מוס'
 מנחות נג. ד"ה מ"ל מזה;

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ואי לאו וכו'
דכתיב בסדר שמיני
ואכלוה מנחות:

תוספות ישנים

עלמנו: אלא. תרי גוויי הכי תיביע
למימר רצה מנה אובלה רצה חמך
אובלה ת"ל מנות תחבל ולא חמך: לא
סאפס חמך חלקס נכסי אופס. להכי
סמין חלקס ללא תפסה חמך לומר
אפי' שירי מנחה של חלקס פל כוונת
לא תפסה חמך ומנחתם נכסיא. חלוט.
ברותחיס: רצה חלוט אובלה. ת"ל
מנות ולא חלוט: אי מנה היא * מנה
היא. והיכי מימעטין ממשמעות
דמנות תחבל: ואי לאו מנה היא מנות
אמר רחמנא. בשירי מנחת חובה
דכביז (א) צו את אהרן ואכלוה מנות
וה"ה לשאר מנחות ולמה לי מנות
תחבל: ב"רנ"ג. הוי לא כחד כו'.
ולא הפסיד חלקו בנכסי אחיו: וזה
בנכסי האח. ואפילו גירשה למחר:
גב' פשיטא. דלא איבד זכותו:
מהו דתימא. כלומר לאו לשאמועינן
דלא איבד זכותו תניא לאו אלא
ללא שמועינן דלא שקיל כוהו נכסי:
אי כיו. דלגרווי אחא הוה ליה למיתמי
אינו אלא כחד כו': ה"ג אלא סלקא
דעסק אמינא לינקסיה הוואל ואפסדה
מייבוס. שפסלה על האחין: אף האי
נמי. לאחר מיתא האב אס מת האב
לאחר יבוסו של זה מודה ר"י דנוטל
לא חלקו וחלק אחיו. על אס אחיו
כביז ולא על אס אביו. כביז וכוין
דבשעה שקם על שם אחיו לא שקל
מו לא שקיל * נדאי שקיל השתא לא
מנכסי אחיו שקיל אלא מנכסי אביו
דהא יריתניהון: היכא דאינא אז
דלא שקיל יבס נחלה לא תתקיים
מנות יבוס: איסמייה. לכולה מתמי'
דמשה אמינא דריכה היא: אמר ליה
לא. תסמייה דלא הלכה כרבי יהודה
אתניין ומשנה דריכה הווא: ומיקדה
הוא דקשיא לך. היכי שבין רבנן
ועבד כרבי יהודה ואפכת לה ושפיר
עבדת דאפכת לה: ב"רנ"ג. אסור
נקרובותיה. כאילו היא אשתו וכל
קרובות הנאסרות ממנת אשה
גמורה אסורות מדרבנן בחלושה:
הוא

רצצה כהן אחר אוכלה. והא דדרשין צפ"כ דקושיין (דף ג.) לכל
זכי אהרן מהיה איש כאמיו היינו של אותו משמר או של אותו
בית אם אז"ל הכל מדרבו יליפינן דכהן הנקריב נריך שיאכל ממנה
ולא כולה: **מאי** תרי גווני איבא. דליכא למימר רחא לשם סעודה
אוכלה רחא לשם מצוה דאין נריך
שיטכין לשם מצוה אלא שלא יהא
אוכלה אכילה גסה:

אכילה נסה ביום"כ פטור. וא"ת
לדמר צפרק מי שאמר
הריני נזיר (מזיר דף כג. וסע) כי ישרים
דרכי ה' נדיקים ילכו צם ופושעים
יכשלו צם (הושע ד) משל לז' בני אדם
שזלו פסמיהן אחד אכלו לשם פדום
ואחד אכלו אכילה גסה ומשמע הם
דתרוויחו נפקי אלמא הו"א אכילה וי"ל
דמרי עניני אכילה גסה (ה"ס א):
מצות אמר רחמנא. פ"י בקומט'
ואכלוה מנות אלל המוצה
וגו' ובשמניי של מלוואים כתבז ואפילו
לשמואל דלמר צריש הקומץ דרז
(מנחות דף ע"ו:) דלא יליפני דורות
משעה שמה הכא איכא שום יתור:
שנה בה קרא א"עכב. הך דהכא
לא הוי כמו שנה עליו הכתוב
לעכב דעלמא דמהיכא יתיב לעכב
דעלמא למנוחה הו"א דלמר רחמנא דלא
ליעבד חטוט אלא לעכב כלומר דבעינן
מנח מעלייתא ולא חלטוט:

ביון דהדר אפיה בתנור. או
צאילפס לחם איקרי ואדס יואל
זה ידי חוצתו צפסח והל דלמר צפ'
כל שעה (פסחים דף לו:) לחם עוני פרט
לחלוט ואשישה אר"ת דהתם בלא הדר
אפייה בתנור ועוד אר"ת דהתם
בחלוט גדול דומיא דגשירה ולא חשיב
לחם עוני לפי שהוא גדול ולא משום
לחלוט א"נ התם בצלילתו קשה והכא
בצלילתו רכה כגון סופגנין או חלת
המשרת דמפרש התם דהיינו חלוט
של בעלי בתים דלא מחייב בחלה ולא
חשיב לחם אלף על ידי אפיה ולהכי
חשיב שפיר לחם עוני אע"ג דלחטיה
אכל בצילתו עבה מיפסל לעשות דחשיב
לחם עשירות אפי' לא הדר אפיה וצפ'
כל שעה (שם ד"ה פרט) הארכתיו:
אלך

אלא כאחד מן האחים מיבעי ליה אלא סד"א הואיל
קמ"ל: אם יש שם אב: ^עדאמר מר האב קודם לכל
בבמתו וכו': מ"ט ^דיקום על שם אחיו אמר רחמנא והרי
אמר עולא הלכה כר' יהודה וכן א"ר יצחק נפחא
עולא ואיתימא ר' יצחק נפחא מ"ט דר' יהודה דכתיב
בבכור מה בכור אין לו בחיי האב אף האי נמי אין לו
נוטל פי שנים לאחר מיתת האב אף האי נוטל פי שנים
יקום על שם אביו כתיב יקום על שם אחיו כתיב ולא
אדליבא אב דלשקול נחלה תתקיים מצות יבום היבא
ל נחלה לא תתקיים מצות יבום מדי ^עיבום בנחלה
מי ואי איבא נחלה שקולי ואי לא לא שקיל יתיב ר'
אי וייתיב וקאמר הלכה כר' יהודה א"ל ^עפוק קרי קרייך
דה תני תנא קמיה דרב נחמן אין הלכה כר' יהודה א"ל
^עאיחיד ורבים הלכה כרבים א"ל אסמייא א"ל לא את
הוא דאקשי לך ואפכת ולמאי דאפכת שפיר אפכת:
תו הוא אסור בקרובותיה והיא אסורה בקרוביו
הוא

(א) גראה דצ"ל וי"ל דתרי
ענייני אכילה גסה הוו היבא
וכו'.